

Zobák dokořán – 18.vydání

Obsah

Madlesčin úvodníček	3
P.S. – Pájovy poStřehy (tentokrát hned z kraje..)	4
Co je nejaktuálnějšího aneb Sojka ještě za tepla	4
Bu, bu, bu, bu, BULVÁR!!!!	6
Gulášek bez knedlíka, zato s předsedou!	8
Sojčí MOuDROSTI	9
Co se snědlo a vypilo? (ztracený tágesy, podzimní vourky..)	11
Humor podle Móni + Sojtěž podle Verči	20
Koutek kutila Špigihó	23

REDAKCE

Redaktoři:	Magdaléna Černá , Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan
Stálí spolupracovníci:	Leo Černý, Pavel Bobek, Zuzana Koslerová
Loga rubrik:	Zorka Krejčí
Design:	Michal Janoš
Fotograf:	Michal Janoš
Adresa redakce:	Poříčí 1 b, Brno, 635 00, Telefon: 0608/630386
Další kontakty:	E-mail: madleska@hotmail.com, sojka@sojka.cz

Madlesčín úvodníček

Miláčkové a Miláčky,

vězte že další vánoční svátky jsou tu z celou parádou, obchody a obchodníci se svou každoroční šarádou, doma máme naklízino a minimálně z rádia voní purpura. :-)))

Jo jo jo jo jo!!!! Vánoce jsou přímá svátky, budu koukat na pohádky, dostaneme spoustu dárků, přejíme se kaprů - párků, odpočinem si od všech shonů, budu rádi mířit domů. Přečteme si tenhle plátek, neva že zrovna není pátek, zasmějem se, pobavíme, místy slzu uroníme!

Já vím, zní to jako taková rapová oslava těch našich aktuálních Vánoček, ale co bych vám tu

měla každý rok psát? Když si představím, pokolikáté už tenhle vánoční úvodníček spisují, tak mi vstávají vlasy hrůzou na hlavě. Nicméně na druhou stranu mám velikánskou radost, že to naše Zobačisko přežívá a k tomu ještě vzkvétá! Co jste říkali na minulé číslo? Paráda, ne? Musím říct, že podle pár ohlasů z venku, se moc líbí i neSojkám, škoda, že od vás se člověk moc ničeho nedočká...Ale nebudu se kabonit, protože je čas lásky a míru, Santova vzrostlého kníru :-)))

Co budete dělat po Vánocích? Kam pojedete na Silvestra? Nechcete nám potom něco napsat, jak jste si to všechno - a kde a s kým užili? Já vám nastíním, jak to bude vypadat u nás v radě a ještě pár dalších lidí se k nám přidá, žádná oficiální akce Sojky, prostě pár přátel společně vyráží do hor:

Dotlábne sváteční husu, nasedneme do aut a busů, v jedné ruce lyže v druhé běžky, pojedeme do hor a budu se mít přímá! Že ste právě ztratili rýma? Nevadí, stejně musím brzdit, protože mám toho ještě spoustu na srdci, tak aby se nám to sem vešlo.

Hned na mou rubriku navazuje Pájovo P.s. Ptáte se proč? Že by spíše mělo být na konci? Máte pravdu, ale já jsem zkrátka měla pocit, že se ten jeho příspěvek tentokrát hodí na začátek, skoro i před můj úvodník...Až si ho přečtete, tak uvidíte sami.

Nepřehlédněte delikatesy, máme pro vás pár pozvánek! Předseda nám tentokrát vymyslel úplnou pohádku, toho si vážte, on jinak na ty pohádky moc není, asi to je tím, že tahle je opravdu tak trochu ze života, jistě vám dojde, o čem je řeč.

Trochu zmrtvýchvstání nám předvedla rubrika Sojtěž, sice už ne pod taktovkou Davíska, ale připravovaná Veronikou, každopádně vzhledem k tomu, že minule bylo pár reakcí na její výzvu, musela vše vyhodnotit, vylosovat výherce a zároveň přidává další otázku. Pokud budete hrát s námi, rubrika pojedje dál, pokud ne, znovu ji stopneme.

Ták, dále máte v obálce společně se Zobákem další parádní novoročenku z dílny naší šikovné Zorky, bez jejíž grafiky si Sojka už nedokáže nic představit :-) Zorko díky za tvou přízeň.

Přečtete si samozřejmě zhodnocení všech podzimních akcí, bylo jich jako vždy celkem dosti.

Jinak vás nalákám na příští číslo, kde chystáme rozhovor s novou předsedkyní SdJ Ndb./Opf. o ní, o vzájemné spolupráci a vůbec o všem možném.

No a konec, už toho je plná stránka, tak vás nabádám čtete, čtete a čtete, ať víte, co se kde šustlo a co pro vás Sojka zase vykoumala!!!

P.S. – Pájovy poStřehy

Tak milé zlaté Sojky – je tu další Zobák a s ním to nejlepší, co pro vás bylo v tomto plátku nachystáno – Pájovo post scriptum, poznámka k rozptýlení, podčárník, feuilleton, fejeton.... Říkejte si tomu jak chcete, každopádně neberte má předchozí slova zcela vážně, protože ještě sám netuším, jaký skvost se na následujících řádcích vyklube. Takže jdeme na to.

SYNDROM: KOLOTOČ

Nezdá se vám, milé Sojky a Sojčata, že opět trpíme podzimno-vánočním šílenstvím a nestháme se věnovat tomu, v čem spatřujeme smysl a význam? V Praze vyvěsili vánoční výzdobu už snad v polovině listopadu, pravdou je, že začala svítit až po prvním adventu, ale přesto – musí nás do těch Vánoc nutit tak brzo? Pochopitelně že obchodníci spustili svůj konstantní atak na naše smysly ještě dříve. Proč? Snad aby nás obrali o hezké vzpomínky na Vánoce? A aby nám kazili podzim hrůzou, že ještě pořád nemáme nakoupeny tuny nesmyslů pro všechny své (ne)milované příbuzné?

Stejně tak ve škole nedají pokoj, tentokrát to pro změnu nejsou Vánoce, ale zkoušení všeho druhu a pro některé také neustálé vyhrožování blížící se maturitou. Rána trávíme v tramvajích a autobusech nad sešity a učebnicemi, kryjeme se před kapkami deště a na zakaboněnou ocelovou oblohu raději ani nevzhledneme; odpoledne poletujeme po obchodech nebo trčíme ve školách, a když se konečně dostaneme ven, zjistíme, že už je tma, a tak nezbývá než se vrátit domů – a další den vše začíná nanovo.

Kde to jsme? Nebudu psát o tom, kam se poděly tradiční hodnoty vánočního času, jak už bylo řečeno mnohokrát, ale tážu se: Kam se poděla svoboda naší činnosti, kdy už se zastaví tenhle zběsilý kolotoč, z něhož zdánlivě není úniku?

Odpověď vám bohužel neprozradím. Bědováním ale přesto svůj článku nezakončím. Já jsem totiž rád, že jej mohu napsat, protože vím, že konám něco aspoň trochu užitečného nejen pro sebe. A stejně tak vy buďte rádi, že vám čas dovolil pohodlně se uvelebit v teple vašich domovů a začíst se do vánočního Zobáku.

Váš Pája

Sojka ještě za tepla

- ✓ **Přátelé,** za tepla vám musím vysvětlit, jak to bylo s onou avizovanou akcí Japa, která se měla konat na přelomu listopadu a prosince v Bohdalově! Tak tedy je nám to všem moc líto, měli jsme připravený zase ten nejlepší program a hodlali jsme si to s vámi všemi pořádně užít, ale bohužel, paní správcová z Bohdalova nám na poslední chvíli dala vědět, že se jim úplně porouchalo topení, tudíž je nemyslitelné, abychom tam mohli víkendit... Škoda veliká, pak už se nám tak rychle nepodařilo nic sehnat, odpovídající ubytovací kapacity za dobrý peníz nerostou zkrátka na stromě. Máme tuto akci samozřejmě v záloze, ale vezte, že toho bude dost a dost, uvidíme, zda se nám jí podaří zrealizovat. Nicméně odkazuji vás na rubriku delikates, kde se dozvíte, kdy se můžeme všichni potkat :-)
- ✓ **Tak a dále,** věc žhavá jako plotna, každoročně omílaná, jelikož se nekonala Japa a není letos ani členské shromáždění, nesetkali jsme se tento podzim nějak

kolektivně a náš pokladník neměl tu možnost od vás vybrat **členské příspěvky**. Proto apeluji, abyste nelenošili a poslali nám je sami, abychom vás i nadále mohli počítat mezi řádné Sojky!!! Znovu píšu, že roční členství je za pakatel – tedy se jedná stále o tu stokorunu, která se vám během roku několikrát vrátí formou všemožných slev apod. Jde tedy spíše o formalitu, která je ale velmi velmi důležitá. Tak tedy, plaťte buď složenkou (100, - Kč), kterou máte předtištěnou a přiloženou u Zobáku.. (**NOVINKA!!**) Nebo převodem na konto – eBanka, č.ú. 287658001/2400 – to je možná ještě jednodušší. Nezapomeňte napsat vaše jméno, ať víme, kdopak nám to zaplatil. každopádně plaťte opět do konce ledna, je to jasné?

- ✓ **Za tepla hlásím, že se změnilo osazenstvo všech možných stupňů rad naší německé partnerské organizace, více si o tom přečtete v rubrice „Všechno se snědlo...“, referují Špíča a Pája.**
- ✓ **Mám tady ještě poznámku takovou, že jestli se někdo z vás minule divil, že nemůžete najít české tágesberichte, tak je to o tom, že se halt někde ztratili. Jakmile se najdou, pověsí se na internet, dáme vám hned vědět. Omlouváme se nastokrát.**
- ✓ **Nepřehlédněte zápisy z rad, pár se jich zase na podzim sešlo, ať víte, co se děje, co tak projednáváme, přesvědčete se, že jste si loni na podzim zvolili ty správné radní :-)** Musím podotknout, že jsme se tak nějak shodli, že tolik rad s plným složením, to tu ještě nebylo. Kdybychom měli velké prostory, abychom mohli pokaždé zvát přísedící, vězte, že bychom to udělali.
- ✓ **Poslední zpráva je, že mi už vypršelo mé členství ve Fóru mládeže Fondu budoucnosti a místo mně se tam přihlásil a za Sojku byl vybrán Špigy. To abyste věděli, že Sojka nelenoší a zastupuje vás všude, kde to jde :-)** Ani necítíme potřebu se o tom nějak zvlášť rozepisovat, protože se to moc neliší od toho, co jsem o těchto setkáních v minulosti psala já...Aneb kdyby vás to někoho zajímalo, ozvěte se Špíčovi, on vám poskytne další informačky.
- ✓ **Tak hádejte, kde se můžeme všichni společně potkat? No přece na ples!!!!** Ano jistě, naše krásná tradice neumírá, zůstáváme s naším plesacím ansáblem v Čelákovících, což je prostě poloha veskrze výhodná. Tak a vězte, že letošní termín zní **6. březen 2004** !!!! Všechny Sojky nad šestnáct mohou dorazit na místo určení, všechny Sojky se zaplaceným členským příspěvkem mají vstup zdarma, ostatní musí platit. Ubytování bude možné opět rezervovat v Manažerském centru, a to u Lukáše do **20. února**, po tomto termínu se na vás každý vyprdne, tak nezapomeňte a jednejte. cena za noc je tuším stále asi tak 400 Kč. Jinak bude asi určitě možnost nějakého toho spaní zadarmo či za pakatel – to se ještě uvidí, pak by to bylo na spacák a karimatku, trochu méně pohodlí, leč pro méně movité, studující atp. ideální šance, jak se nezruinovat :-)
- ✓ **A letos pozor, tento ples není ledajaký, nýbrž je to ples **MAŠKARNÍ** a proto je vstup pouze v maskách! Tak si nachystejte nějaké nápadité a roztodivné převleky, protože bude samozřejmě vyhlášena zajímavá cena o nejlepší maskaru! Tak se koukejte snažit. Fantazii se meze nekladou. Lístky si můžete zakoupit předem v kulturním domě, kde se ples bude odehrávat, nebo až na**

místě, pokud budete chtít rezervaci stolů, obraťte se na Lukyho a vůbec, pokud budete mít něco, tak se ptejte jeho, je to prostě a stále ten nej... ředitel plesu pod sluncem.

- ✓ **Dále** vás jako vždycky žádáme, pokud budete mít něco do tomboly, tak to dovalte s sebou, poproste rodiče o všemožné propagační předměty z jejich pracovišť či použijte nevhodné vánoční dary či něco sponzorsky zakupte – jak chcete, zkrátka se snažte.
- ✓ **Za další**, jak vidíte na úžasném kalendáříku, který máte v obálce spolu se Zobákem a novoročenkou, chystá se opět další ročník velikonočního tábora, pokud hodláte s námi jet, vězte, že už funguje internetová přihláška na našich stránkách, tak do toho a hlase se! Bude to zase kopec srandy! Ještě vás do té doby nemine určitě nějaká ta reklama.

Lukášův Sojka – bulvár

Sněží, sněží, chumelí, padá snížek bílý, válíme se v posteli, přežerem tu chvíli.. Charakteristika Vánoc MADE by Lukáš. Nevim, jak to máte u vás, ale já mám Vánoce definitivně spojený s přežíráním, slastným nicneděláním a vůbec.. Jestli to je tak správně – kdo ví.. Ale letos to každopádně vypadá, že nám ani nic jinýho, než pořádně si naprat pupíka, ani nezbyde, protože sníh nikde, přátelé.. TRAGÉDIE!! Co si počnem? Jestli na to někdo vyzrál mistrovsky a s grácií, pak je to PAN podnikatel Michi. Jednoduchej recept – Nechcete o Vánocích přibrat ani deko? Pracujte, jakoby žádný nebyly, ba ještě

usilovněji!! Nejlépe je si vyhlédnout fleka v některém z velkých hypermarketů, kde mají otevřeno non-stop. Tam je úspěch zaručen. Z kšeftu vás domů prostě nepustí a je to..

Víte, jak maj v Nový Roli rádi McDonalda?? No hodně moc! Nejradaši maj takový ty sladký pochutinky typu shake, ledová káva, nebo.. NEBO.. Speciálně Tomáš má nejradši jednu lahůdku. Ale popořádku.. To sme takhle jeli na radu do Brna a na dálnici dostal Tomáš strašnou chuť na hambáče od mekáče. Zastavili sme u jednoho kousek za Prahou a vstoupili dovnitř.....

Tomáš: „Nazdar kotě, vezmu si dva čize s sebou, hranole a pořádnou chlapskou colu!“

Pokladní: „A chcete k tomu taštičku, pane??“

Tomáš: (udiveně) „No to bych si docela vzal taštičku, když dovolíš..!“ (a klepe si na čelo platíce 245,50 Kč bez mrknutí oka) Od té doby Tomáš přišel taštičce od mekáče na chuť a když teď okolo poledne projíždí kolem oné restaurace, o svačině je rozhodnuto!

Zaslechl sem z jistých míst, že si ve své rubrice dělám neustále legraci ze všech ostatních mně blízkých, jenom prý na sebe nedám sáhnout.. Na to můžu reagovat jen jednou větou. **Je to pravda.** Tak a můžeme pokračovat.. ☺ Né, já nejsem takovej posměváček, nebojte se. Třeba naposledy, když byla rada u Poldise, tak mě to celodenní radění tak zmohlo, že sem na schůdcích od balkónu ztratil balanc a spadnul sem Poldíkovi do jeho kytek.. Lépe řečeno na jednu takovou palmičku, který sem urval větvičku.. Teda takovou silnější větvičku, spíš takovej kmínek palmičky, možná.. A jak sem tak padal, tak ve snaze se zachránit sem se instinktivně chytil jedný vertikální žaluzie. Ta mě ale neunesla, pochopitelně.. A já rozsekal ještě květináček, takže všude kolem se rozlítla hlína.. No.. Ta žaluzie, Poldis, tam je festovně přidělaná kancelářskou sponkou. Uvědomuju si, že to možná nevíš. ☺ Omlouvám se, omlouvám se, když já ztratil balanc. Kdyby sis to chtěl vyřídit na férovku v gentlemanském souboji, nemůžu být proti..

Teď ale konec srandy, měl bych tu jednu vysoce citlivou záležitost. Apeluji na vás, abyste jí nikterak nezneužívali posměchem, nebo něčím podobným vůči onému níže jmenovanému člověku, kterého se to týká.. Zkrátka... v Českých Budějovicích mají katastrofální nedostatek mycích potřeb. Dokonce se pořádají i sbírky pro chudáky budějováky, aby si mohli provést alespoň tu základní hygienu, že.. Ale Špigy je hrdej, přátelé! Je to u mě frajer! Než aby využíval svůj nárok na přiděl 20 mililitrů mydlinek na osobu/den, jak to na jihu čech běžně chodí, raději přenechá svou dávku druhým.. To je formát! Ale má to háček.. Možná už tušíte jaký.. PÁCHNE, JAK VYVORANEJ SYSEL!! Takže tak, no.. ☺ Schválně si někdy čuchněte.. Ale radši poprvý z větší vzdálenosti, nebo to s váma švihne! A je tu zas jednou konec drbáků.. Zachovejte přízeň a haste si žízeň!

Potkají se dva: "Co dostaneš od ženy k vánocům?"

"Ále, nějakýho chlapa."

"Cože?"

"Viděl jsem, že ho má manželka schovanýho ve skříni." ☺

Lukáš

Lukášova soutěž

otázka: Kdo to na vás smrdí i z tý fotky?? ☺

Správné odpovědi zaslejte na:

lukas.kadlecek@polabi.celakovice.cz

Předsedův sloupek

Drazí,

máme tu opět po roce čas předvánoční až vánoční, přes ty všechny starosti a stresy s ním spojené, čas pohádkový. I já dnes tematicky za vámi přicházím s jednou takovou pohádkou, která sice vznikla v mé bujné fantazii, ale inspiroval jsem se při jejím vymýšlení - jak by také ne - reálnou situací ze života. Tak tedy milé děti, pohodlně se usadte a pozorně se začtěte, začínáme.

Bylo nebylo, v prastaré indiánské zemi vedle sebe celých 7 let v míru a pokoji žily dva spřátelené indiánské kmeny – Zdojeťáci a Sojkariové. Oba kmeny k sobě opět našly cestu až po několika desetiletích, kdy se spolu nemohly stýkat z důvodu tehdejšího dlouhého panování zlých šamanů - Komárů. Po zlomení moci těchto hrozných netvorů se tedy tyto kmeny po počátečním krátkém oťukávání daly dohromady a časem jejich vztah přerostl až do pravého a ryzího partnerství. Jejich vzájemné soužití fungovalo opravdu dobře: pořádaly společné stanové tábory, cvičení a přípravy svých bojovníků, pravidelně se na svých ořích v obou zemích navštěvovaly, posílaly si kouřové signály, začaly organizovat i společná sezení svých rad starších, vzájemně se pozívaly na své ohňové taneční slavnosti. Zkrátka a dobře byla mezi nimi natrvalo zakopána válečná sekera.

Mezi kmeny Zdojeťáků a Sojkariů samozřejmě časem vyvstávaly i drobnější problémy a nedorozumění; tu, když ze strany Zdojeťáků byly na společné akce vysílány čím dál míň početné delegace bojovníků; tu zase, když se jejich náčelnice nově vzhlédla ve výrobě žitných plackek a distribuci ohňové vody. Obdobných příkladů by se našlo povícero, kdy na straně Sojkariů bylo několik mušek a možností ke zlepšení rovněž možno nalézt. Společným znakem těchto problémů mezi oběma kmeny však byla snaha o jejich řešení, jakáž takáž komunikace mezi oběma radami starších a hlavně - společným největším zájmem bylo udržení jejich spolupráce do budoucna, pročez obě strany přinášely i oběti a dělaly ústupky.

Až jednou, v čase před veledůležitým velkým shromážděním celého kmene, na kterém odstupovala dosavadní moudrá rada starších, se moci u kmene Zdojeťáků toužil chopit podlý, lživý, líný, neschopný a přehloupý bojovník Chodící lenochod, a to za pomoci dalších obdobně smýšlejících bojovníků, zejména pak Čadícího bručouna. Chodící lenochod by se svými noshledy v případě vítězství své kliky jistojistě svedl celý kmen ze správné cesty a dovedl ho k zániku! Nutno říci, že Chodící lenochod měl ve svém záměru poměrně silnou podporu a to hlavně kvůli nejednotnosti a rozhádanosti odcházející rady starších. Kdyby se mu jeho záměry podařilo realizovat, tak by to patrně znamenalo definitivní konec té úspěšné a krásné spolupráce s kmenem Sojkariů. Ten by patrně kvůli Chodícímu lenochodovi a Čadícímu bručounovi v čele kmene Zdojeťáků na základě několikaleté zkušenosti s nimi a znalosti moudrého pořekadla: „Starýho indiánskýho psa novým kouskům nenaučíš!“ zhasnul dýmku míru a i vykopal válečnou sekuru. Nebezpečí to bylo opravdu velké a nejistota obrovská! Blížil se den D a Sojkariové se v zájmu i své budoucnosti rozhodli osobní účastí na

velkém shromáždění oslovit, zaktivovat, sjednotit a hlavně probudit všechny pokrokově smýšlející Zdojet'áky dobré vůle.

Shromáždění příslušníků kmene se v hojném počtu sešlo v jeho největším típí. Nervozita se dala krájet a nikdo si nebyl jist výsledku. Mluvili, a to i plamenně, ti i ti, každý ze shromážděných Zdojet'áků si mohl udělat obrázek a svým hlasem rozhodnout o své budoucnosti. A jak to dopadlo? Nebudu vás napínat, milé děti, dobro zase jednou zvítězilo nad zlem. Zdojet'áci dobré vůle se spojili v zájmu dobré věci a volby nové rady starších nakonec dopadly nejlépe, jak snad vůbec dopadnout i mohly – zastoupení jsou příslušníci různých názorových skupin, ale hlavně jsou to ti bojovníci, pro které je spolu se Sojkarii nadále stěžejní jeden společný základní cíl – vzájemná úspěšná spolupráce za dodržování stanovených pravidel a principů. A jakže dopadl Chodící lenochod? Ani si neškrtl, prohrál i se svými soupeřnými na plné čáře. A co odstupující náčelnice? Úspěšně splnila svoji poslední kmenovou povinnost, řekla, co měla na srdci a předala svůj kmen do dalšího období zřejmě do těch nejsprávnějších rukou. Teď už se asi zas v klidu věnuje výrobě těch svých žitných placek a distribuci ohňové vody...

Zkrátka idylka, vše dopadlo tak, jak má. Toto je však pohádka s otevřeným koncem. Dodávám prozatím. Definitivně to totiž ukáže až budoucnost. Vězte totiž milé děti: Chodící lenochod zatím zalezl jenom do nory a zase čeká na svoji příležitost....!

Tak zatím a mějte se vánočně, jak vánočně nejlíp chcete.

váš Leo Poldík Černý

Sojčí MOuDROSTI

Moje milé Sojky,

všem Vám z celého upřímně přeji, aby jste blížící se vánoční svátky prožili v lásce, porozumění a v kruhu lidí vašemu srdci nejbližších. Štěstí, zdraví a hojnost aby vás provázeli během Vánoc, novoročních svátků i po celý následující rok.

Mohla bych pokračovat, ale své přání zakončím zařikávadlem, které vyslovuji jen u velmi vzácných příležitostí (neb nesmí být zneužito) a smím ho vyslovit jen pro lidičky, které mám ráda a na kterých mi záleží. Jelikož jsou všechny tři body splněny, zavírám oči, soustředíuji všechnu sílu a vyslovuji tuto krátkou leč kouzelnou větu:

„Prosím, prosím denní a noční vílu, ať mají všechny SOJKY v životě sílu, vždy od rána se usmívají a večer šťastně usínají.“

Dnes, moje milé sojky, vám v tomto kouzelném „Zobáku“ nadělím trošku něco jiného. Ale nebojte, rady přijdou a bude jich dokonce více. Rady jsou to cenné, však už mají nějaké to století!

Štědrý den

- ❖ Do plamínku první zapálené svíčky zašeptáme své přání, které se nám potom vyplní.
- ❖ Rybí polévku jíme pomalu, jedině tak budeme dlouho živi a zdraví.
- ❖ Pokud ten den něco koupíme, prodáme nebo půjčíme, přivodíme si neštěstí. Stejně můžeme dopadnou, když jen sáhneme na peníze.
- ❖ Sváteční stůl obtočíme řetězem, čímž si pro další rok zaručíme soudružnost rodiny a pořádek v hospodářství.
- ❖ Od stolu nesmíme vstát prudce, abychom nerozzlobili zlé duchy, kteří by se nám pak mohli mstít.
- ❖ Po večeři nenecháme svoji svíčku dohořet až úplně do konce, protože komu se to stane, příštích Vánoc se nedožije.
- ❖ Zařídíme to tak, aby byl u večeře počet sedících sudý. Lichý nám přinese příští rok jenom samou smůlu.
- ❖ Sváteční stůl obtočíme provazem, aby se do stavení během roku nedostal zloděj.
- ❖ Pod ubrus na roh stolu položíme minci, aby se nás držely peníze.
- ❖ Před večeří si stoupneme bosou nohou na sekeru, abychom nedostali revma.
- ❖ Do skořápek od ořechů dáme malé svíčky, zapálíme je a položíme ke kraji lavoru s vodou. Pokud se svíčkyrozjedou doprostřed, znamená to, že se brzy dostaneme z domu. Pokud se potopí, odejdeme navždy.
- ❖ Rozkrojíme jablko napříč, objeví-li se z jader hvězdička, znamená to pro nás štěstí. Křížek je pravý opak. O půlnoci otevřeme okna a dveře, aby mohli ven vylétnou zlí duchové.

- ❖ **Pro vdavekchtivé Sojky**
- ❖ Po večeři si vytrhneme vlas, přivážeme na něj prstýnek, vlas chytíme mezi prsty a snažíme se prstýnek držet uvnitř skleničky. Kolikrát prstýnek cinkne o stěnu, tolik let si ještě počkáme na sňatek.
- ❖ Pod zavěšeným jmelím nás smí na Štědrý den políbit kterýkoliv chlapec.
- ❖ Vezmeme si jablko a postavíme se do dveří. Když půjde jako první kolem muž, brzy se vdáme.

- ❖ **Na Nový rok**
- ❖ Podle toho, koho jako prvního potkáme na Nový rok, poznáme, co nás čeká. Stařena signalizuje neštěstí, mladá děvčica štěstí.
- ❖ Jmelí, které jsme v bytě měli od Štědrého dne, spálíme. Rozhodně je nevyhazujeme do popelnice, tím se zlých duchů nezbavíme.
- ❖ Jsme-li mladé dívky, ráno se omyjeme sněhem, čímž budeme mít krásně bělostnou pleť.

Mějte se krásně, vychutnejte si tuto krásnou dobu a moc se nepřejídejte.

ŠŤASTNÉ a VESELÉ

vaše usměvavá Zůza

Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo...?

Úplně na začátek tu máme něco zcela nevánočního, ale za to o to víc osvěžujícího.. Zcela nečekaně:

Gaisthal Junior aneb ztracené „Tagesberichte“

Ahoj, milí dvojkaři,

v posledním Zobáku se naším nedopatřením neobjevily vaše malé pisatelské výtvary ze dní, jež jste strávili v Gaisthalu.

Pátrali jsme po příčině – a představte si, zjistili jsme, že se

tagesberichte ztratily! A to ne ty papírové, ale již přepsané do počítače! Nicméně se nám podařilo alespoň tři z nich zachránit, tak si je tady můžete přečíst a zavzpomínat na letní Gaisthal.

Ještě vzkaz pro Honzu K. – Tvá doslova extraordinární zpráva dne s dokonalým popisem všech kulinářských dobrot, které se v GII podávaly každý den, se bohužel nenašla, nicméně příští rok budeš psát častěji, protože doopravdy stála za to ;-)))

Připomínám, že toto je doslovné znění, tedy **i s pravopisnými chybami!** ☺☺☺

Pondělí 18.8.2003

První oficiální den byl zahájen neoblíbenou rozcvičkou. Ale jelikož rozcvička nebyla dlouhá ani těžká každý si rád zacvičil. Po obvyklých obřadech následovala všemi tak zbožňovaná snídaně – dobrý začátek každého dne.

Dopolední program byl výborný. Naše skupina šla jako první tancovat. Tance byly zajímavé ale příliš dlouhé takže ke konci se většina nudila a nespolupracovala. Po zvládnutí tance jsme se přesunuli na zpěv. Velice se mi líbily obzvláště německé písně. A nakonec u Verunky jsme se už tradičně učili německé fráze. Dostali jsme papíry kterých velice využíváme. Po poledním klidu začli hry bez hranic. Skoro ve všem jsme byli poslední ale důležitá byla radost ze hry kterou jsme my určitě měli. Druhá polovina byla méně ztřeštěnější a kolektivnější. Stihli jsme pouze petanque a souboje na míčích protože začalo mohutně pršet takže jsme se přesunuli do rychle připravené klubovny kde jsme hráli námi oblíbené hry. Večer pak byl

turnaj her při kterém se mi nejmíc líbila hra Monstr-mix kterou jsem hrála poprvé. Poté jsme do postelí zalezli velmi rychle a také velmi rychle usli – při dešti se totiž krásně usíná!
Pavla Dědková

Úterý 19.8.2003

Po dlouhém vyčkávání na vytoužený budíček v 7:00 h jsme vyrazili do deštivého počasí na krátkou ranní rozcvičku při které bylo účelem doběhnout k volejbalové síti a nazpátek = zhruba 100 m, což všichni hodnotili velmi pozitivně. Když jsme si procvičili hlasivky ranním zpěvem měli jsme tu čest zasednout ke snídani. Potom jsme se dozvěděli co nám vedoucí připravili za program. Rozdělili nás do skupin kterým přidělili jednoho stanového vedoucího, který měl dohlížet na skupinu nikoli radit. Každá skupina dostala také knížečku s otázkami vztahujícími se k vesničce Gaisthal. Takže úkolem bylo jít do vesničky a do určitého času se vrátit i se zodpovězenými otázkami.

Odpoledne jsme plnili různé úkoly jak ve světě fantazie tak v Gaisthalu. Když jsme skončili tuto disciplínu, hned následovala další. Byli jsme rozděleni do dvojic ve kterých jsme běželi krátkou trasu na které účastníci museli plnit úkoly nejrůznějšího typu. Na některých postech jsme museli čekat: před námi byly jiné dvojice, které ještě plnily úkoly, ale jinak bylo vše výborně připravené. Večerní program obsahoval mimo jiné i dražbu ztracených nicméně nepostrádaných věcí, při které majitel (většinou vedoucí) musel splnit úkol, který mu byl přidělen, aby získal to co ztratil

Johana Krejčíková

Středa 20.8.2003

Znovu a znovu brzo vstáváme a vybíháme na rozcvičku. Všichni jsme rozlámaní a skoro nevidíme. Snídaně jako vždy výborná, ale míchané vajíčka byly trochu tekuté. Zpráva, že nám ukradli kouzelnou knihu nás trochu zaskočila. Vyrábět bahení boty bylo komické ale velice fantastické. Oběd nám velice chutnal. Cesta byla zábavná. Čaj u postu č. 1 nám moc chutnal. Post č. 2, to jsme se aspoň protáhly a natáhly se pro lahve. Tento dobrý program nám zkazil priudký déšť. U táboráku jsme se pobavily a dobře si zaspívali. Hurá na další den.

Vojta Dědek

A na konec ještě bonbónek: jedním z úkolů při „Beamspielu“ (úterý 19.8.), jak si možná pamatujete, bylo podat krátkou zprávu o právě probíhajícím či předcházejícím dni. Takže tady to je – a můžete se i pocvičit v němčině... (o pravopise platí, co jsem psal výše – úroda je pěkná!:-) *Pája*

Der Frühsport war heute wie immer anstrengend. Aber dass glich sich durch die super Dorfrally wieder aus. Das Mittagessen war auch super.

- *Bettina Huber*

Dneska ráno byla krátká rozcvička. Po ní byla jako vždy snídaně. Dorfrelí bylo velice dlouhé ale oběd dobrý. Ve volném čase jsme hrály ping-pong. A teď čekám na konec Beamspiel.

- *Samuel Pezda*

Frühsport hat mir sehr gefallen, weil wir nur eine Runde über den Mädchenhof gelaufen sind. Die Morgenfeier hat mir sehr gefallen. Die Betreuer sind super!

- *Maria Käsbauer*

Kvůli deštivému počasí byla rozcvička o mnoho kratší než obvykle. Po snídani začal dopolední program. Měli jsme ve vesnici zjistit co nejvíce odpovědí. Občané byli velmi komunikativní proto jsme neměli pouze asi jen 4 otázky. Moc se mi to líbilo.

- *Pavla Dědková*

Der Frühsport war sehr kurz und überhaupt nicht anstrengend. Zum Frühstück habe ich richtig reingehauen. Dann haben Maria und ich geduscht.

- *Isabelle Ruppert*

Líbilo se mi Dorfrelly. Byl dobrej oběd a už se těším na Párlauf. Vyhrál jsme turnaj v pingpongu.

- *David Zavřel*

Heute haben wir in der Freizeit Voleyball mit den Gruppenleiter gespielt. Es war sehr toll und lustig, alle haben gut spielen können. Wir wollen gar nicht aufhören aber es musste sein.

- *Julian Oel*

Budíček byl v 7 jako vždy hrozně brzo, rozcvička a potom snídaně. Hry jsou super těším se na dvojice. Čau!

- *Katka Spielmannová*

Bis jetzt haben mir alle Spiele gefallen, aber leider konnte ich nicht bei der Dorfrelli mitmachen. Bis später. Tschüss! Eure Jennifer

- *Jennifer Lenczyk*

Je to tu hezké. Skvělé hry a vaří tu dobře. Jsme ve světě fantazie. Musíme jí zachránit. Dnešní oběd byl výborný.

- *Ondra Spielmann*

Heute haben wir eine Dorfrelli gemacht. Die Dorfrelli hat mir gut gefallen. Das Mittagessen war sehr lecker.

- *Annemarie Berkel*

Odpoledne jsme měli program v kterém jsme se měli dostat z fantazie do normálního světa. Bylo to docela náročné ale zmákli jsme to!

- *Adéla Widholmová*

Beim Frühsport machten machten wir wenig weil es regnete. Später gab es eine Dorfrelly. Alles machte Spaß.

- *Franziska Raduchel*

A teď už tu na vás čeká kompletní zhodnocení podzimu, nejdříve referuji já ještě krátce o Waldmünchenu, jelikož jsem se v minulém čísle o tom moc nerozepsala, pak Monča o sympoziu ve Furth im Waldu, pak Pája o volbách v Augsburgu, Špigy o volbách v Landshutu

a Pomík o setkání v Pasově. Tak si to všechno pěkně pročtěte, ať vidíte, co se zase dělo, krom toho, jak už jsem psala, máte připojený obligátní výcuc z rad, k tomu pár fotek z té poslední, především upozorňuji na fotky malého Vojtíška, Davova synátora, který nás přišel navštívit a potěšil nás svými batolícími kousky :-) (viz též str. 2 !!!)

Waldmünchen

Tak tedy, jednalo se o akci, která proběhla pod záštitou Tandemu, ve spolupráci s Knoflíkem a Sluncem, což jsou Sojce spřátelené organizace. Akce se jmenovala „Za hranice všedních dnů“ a byl zkrátka o

tom, že se setkali mladí lidé z Čech a Německa, kteří by rádi něco vyváděli na poli česko-německé spolupráce, ale zkrátka nevědí co, jak a nebo s kým. Akce se konala – jak je patrné z nadpisu – ve Waldmünchen, kde je opravdu přepychová ubytovna pro mládež, takovou bychom si na území ČR opravdu mohli jenom nechat zdát :-((No, já jsem tam jela za Sojku jako referent, přednášela jsem tam

moudrosti o tom, kterak vyrobit, zpracovat projekt, kde se dá podat, jakým způsobem pak vyúčtovat a zbilancovat a mnoho dalšího. Po této stěžejní přednášce, kterou jsme vedly s Klárou Sotonovou ze Slunce, se účastníci rozdělili do několika skupinek, kde vymýšleli své vlastní projekty – ať už kulturní, či z oblasti jazykové animace a mnoho dalšího.

Byl to velice podnětný víkend, člověka potěší, když vidí, jaký zájem o tuto oblast a práci v ní je, že je na světě mnoho mladých a nadšených a kreativních lidí, kteří potřebují právě jen nasměrovat a přesně k tomuto tento víkend sloužil.

Na závěr jsme se shodli, že ve stejném složení a stejným způsobem tato akce proběhne příští rok ještě jednou, určitě vám dáme vědět včas, spousta z vás mladších Sojek, které se cítíte nevyužité, byste se tu mohli krásně realizovat :-). Zatím ale pokračujeme dál, předávám slovo Móně!

Symposium – Furth im Wald

Tak vás, milí mladí zlatí kamarádi, také zdravím!

Mám tu pro vás zprávičku o tom, jak krásně jsme se, Poldík, Veronika, Pája a já, měli na letošním, představte si, již desátém symposiu, představte si zase ve Furth im Waldu, které, si představte, jako vždy pořádali SdJ a Sojka. Jen krátce připomenou - na takovémto symposiu se můžete dozvědět spoustu nových informací, podiskutovat na zajímavá témata a vyměňovat si názory se spoustou zajímavých lidí, potkat starý známý a taky si zahrát hry, to by bylo, aby jsme si nehráli. Témata se pohybují v atraktivně zpracovaných oblastech historie, politiky, kultury.

V posledních letech jsme se zabývali minulostí a vzpomínáním, metodicky jsme zpracovávali informace o minulosti, vypovídali doboví svědci, součástí symposia byly i kulturní a umělecké produkce (hudební koncerty, výstava obrazů).

Otázkou pro letošní symposium tedy bylo, jak tyto dosud získané informace zprostředkovat mladým. A to informace o národním socialismu.

Nedřív vám povím o zahájení celého symposia, které je vždy slavnostní a koná se na zdejší útulné radnici, kde mají také zajímavou ventilaci, která umí hrozně rychle vyhřát či vyvětrat místnost. V prostorách radnice symposium začalo uvedením výstavy Nadace Adalberta Stiftera, kde se vystavovaly plakáty hudebních a divadelních představení, které se konaly v koncentračním táboře Terezín. Začátek byl tedy docela pochmurný, ale postupně jsme z komentáře paní Anne Knechtel (zástupkyně nadace) zjišťovali, že hraní divadel a zpívání ve sborech bylo jednou z mála radostí terezínských především dětských vězňů. Dozvěděli jsme se toho samozřejmě mnohem víc, ale, bohužel, to by bylo děsně na dlouho (klidně ale i mi můžete napsat a já vám můžu odpovídat na otázky, který by vás zajímaly.. můžu, ale nemusím :-)).

Nu a kvůli symposiu během roku probíhaly přípravy a na to konto vznikla výborná věc,

projekt - „Zeitzeugenkoffer“, překládá se to asi jako „kufr výpovědí dobových svědků“ (zbytečně dlouhé, že?). A tady na symposiu byl slavnostně otevřen i nám. Nu a v tomto se nachází neuvěřitelná sbírka materiálů od Augsburského kruhu mládeže. Tyto materiály mají zprostředkovávat šedesát let staré regionální dějiny právě města Augsburg, o kterých se ve školách děcka nedoví. Mladí lidé se tak můžou seznámit se svým městem a historií, a to díky poznávání osobních příběhů, které se odehrály ve městě, které znají. Čísla a statistiky se tak

stávají lidmi. „Kufr“ vznikl s vědomím, že mladé lidi informace ve vztahu s jejich městem budou zajímat. Z jedné části „kufr“ tedy zprostředkovává informace, z druhé části sděluje city, emoce, konfliktní situace tehdejší doby, vnímání té doby. Bohužel „kufr“ není náhradou výuky, i když tedy myslím, že by to rozhodně bylo záživnější (přeci jenom jsem ještě mladá a tudíž mě rovněž některé výukové metody nudí a tohle by bylo rozhodně přímovně, ale čtete dál..). My jsme ve dvou pracovních skupinách zpracovávali pouze část kufru, ostatní materiál, kterého bylo opravdu hojně, byl k nahlédnutí. Všechno bylo upraveno do asi šesti sešitů (s hlavičkami jako například : Odpor mladých k národnímu socialismu, Vnímání pronásledování a vyčlenění ze společnosti, Mladí ve válce..). K materiálu byly přiloženy vyzdvihnuté otázky k tématu. Také tam bylo spoustu knih (knihy o NS, NS v Augsburgu), novinové články, ukázky ze starých školních učebnic, plán města, „Stadtspiel“, virtuální procházka městem, videokazeta a mnohé jiné).

Byla vybrána dvě témata pro dvě pracovní skupiny – 1. Zprostředkování ideologie, 2. Vyčlenění a pronásledování ze společnosti.

Tak na příklad v první skupině jsme v menších skupinkách zpracovali a ostatním pověděli zajímavosti z textů o tom, jak za 2. světové války fungovala propaganda, jak vypadaly tehdejší učebnice a vůbec výuka, jak vlastně, hlavně mládež, byla ovlivňována, jak tehdejší svět vnímala, jaké byly podmínky. Také jsme si „zopákly z rychlíku“ historii. Využili jsme

právě ty materiály z „kufru“. O druhé pracovní skupině vám bohužel vyprávět nemůžu, páč jsem v ní nebyla, bo jsem byla v té první.

Pak přišel čas hraní :-). Hráli jsme „Planspiel“, což je zkratka plánovaná hra. Byla taky fajn. Při ní jsme měli na vlastní kůži poznat, jaké to je, být bezdůvodně vyloučen ze společnosti, být bezmocný. Po téhle hře následovala napínavá a hlavně dlouhá diskuse právě o Planspielu, kdy jsme se společně snažili řešit, jak se to nejspíš má s tím nesmyslným odmítáním ve společnosti. Do diskuse se zapojili skoro všichni.

Nakonec, tzn. v neděli ráno, jsme si předběžně navrhli možná témata pro další symposium. Také jsme popřemýšleli, jestli by se „kufř“ dal tedy aplikovat pro zprostředkování národního socialismu mladým ve spojení s vlnitým regionem. Jestli by pro ně tento způsob byl zajímavý a na co by se vlastně „kufř“ dal ještě použít.

Pak jsme si dali pusiny a začali jsme se pomalu těšit na naše další setkání... a co myslíte potom? Potom jsme jeli do Mnichova na letiště, odkud jsme letěli na Kanáry, páč nám byla zima a náhodou jsme měli trochu volného času a spoustu dobrý nálady a chutě hupsnout do moře.. Hm, to tak, normálně jsme se rozjeli do svých sychravých domovín, maximálně tak do vany. No a bylo to fajn, symposium doporučuji všem, tedy všem odrostlejším. Tak jo, mějte se fajnky a nezlobte, páč o Vánocích nezlobím ani já!!

Zdraví a pozdravuje a pořád na vás myslí vaše

Móňa

Bundesgruppentag v Augsburgu 8.-9.11.2003

Jednoho listopadového víkendu jsme se s Madleskou a Poldíkem vydali na cestu do švábského města Augsburgu nedaleko Mnichova, abychom se zúčastnili onoho *Bundegruppentagu*, jak jste se již dozvěděli z nadpisu. Tohoto poněkud šíleného a pro němčiny neznalé sotva čitelného slova se nelekejte – jde totiž o volby do nejvyššího celoněmeckého představenstva naší partnerské organizace SdJ. No a protože bez SdJ bychom se do našeho nejmilejšího Gaisthalu těžko ještě někdy podívali, určitě stojí za to do Zobáku o této akci něco napsat.

Cesta byla dlouhá a po pátečním pozdně-večerním příjezdu jsme se ubytovali v příjemném hotelu na kraji Augsburgu (tedy vlastně *Au(k)špurku*, jak říká předseda...;-)) Přivítali nás Robert a Iris Wildovi, což jsou tváře vám možná známé z dřívějších Gaisthalů a nebo koneckonců i z posledního ročníku, kam se přijeli podívat alespoň jako hosté i s rodinkou. Další den nás čekal náročný program plný bilancování a sumírování, jak už to na podobných akcích – třeba jako na sojčím členském shromáždění – bývá. My jako zástupci Sojky jsme ústy předsedy krátce prezentovali námi pořádané akce, protože voleb se účastnili i členové SdJ třeba i z Bádenska, jež o Sojce pochopitelně mnoho neví. To všechno poté završily volby, v nichž byl staronovým předsedou SdJ zvolen opět Robert Wild. V řadách přísedících (pro nás „radních“) zasedne z vám známých „Gaisthalanů“ Anička, Sebi, Bernie a Toni. S příchodem večera jsme se přesunuli na jídlo do příjemné hospůdky v centru Augsburgu a v neděli časně z rána jsme se již vydali na zpáteční cestu domů. A tím skončil náš příjemný víkend strávený mimo domov... No a já už budu raději končit, neb vidím, že se můj článek rozrůstá do neuvěřitelných rozměrů díky neustálému nabalování nesmyslů, jak mám ve zvyku.

Tak Sojce zdar!

Pája

Členské shromáždění SdJ – Niederbayern/Oberpfalz

O víkendu od 14. do 16. listopadu se v německém městě s bohatou historií Landshut konaly volby do představenstva naší partnerské organizace SdJ s působením v oblasti Niederbayern/Oberpfalz. (Pro ty, kteří jsou u Sojky krátce : SdJ – Ndb./Opf. je německá organizace, se kterou společně pořádáme naše tábory a různé jiné akce. Jejich členy jste mohli vidět v letošním roce např. na táborech v Gaisthale nebo v Plasech.)

Občanské sdružení Sojka – spolek mladých při této příležitosti každoročně vysílá svojí delegaci, která zde i v letošním roce zdárně reprezentovala náš spolek, přednesla zdravici, shrnutí naší spolupráce ve volebním období 2001-2003 a vize do budoucna.

Chcete vědět více ? Tak se pohodlně usad'te a pozorně čt'ete...

O tom, kdo na volby pojede, jsme rozhodli na zasedání rady v Čelákovících. Usoudili jsme, že problémy s naší partnerskou organizací se v posledních dvou letech poněkud vyhroutily, a proto by bylo dobré vyslat delegaci, která má velkou autoritu a je schopná tyto problémy přednést a následovně vyjasnit. Není náhoda, že byl vybrán sám předseda spolku, Leo Černý, jeho čerstvá manželka, zkušená a velice výkonná místopředsedkyně Magdaléna Černá a já, člen rady Petr Špičan, ostřílený junák v oblasti česko-německých vztahů... ;o)) Ne, musím podotknout, že moje maličkost tam byla prakticky navíc. Vzájemná dohoda s našimi partnery totiž zní, že na volby smí přijet vždy dva zástupci z druhé organizace. Já jsem si to vydyndal a vyškemral, protože mě velice zajímalo, koho si členové SdJ do dalšího období zvolí. A nyní již k samotnému průběhu našeho dobrodružství...

V pátek jsme do německého Landshutu přijeli poměrně pozdě, asi okolo desáté hodiny večerní. Pozdravili jsme se s našimi německými kamarády, chvíli jsme si popovídali, a šli jsme brzy na kutě, abychom následující den byli fit a zvládli se soustředit na průběh voleb. Byli jsme ubytováni v místní JuHe (Jugendherberge = mládežnická ubytovna), která (pro zajímavost) stojí naproti městskému vězení... V sobotu ráno, po ne moc úchvatné snídani, jsme měli možnost navštívit historické centrum města. Kolegové z SdJ zatím zahájili volby interními záležitostmi, kterých jsme se my Sojky nemuseli účastnit. Jednalo se o informační schůzku, především pro mladší členy SdJ, o průběhu voleb, volebních právech a pravidlech apod. Byli jsme přítomni jen při úvodu a všichni společně jsme si zahráli tzv. „volební hru“. V této hře byla každému přidělena určitá role (např. „člen volební komise“,

nebo „odstupující předseda“ apod.), a poté jsme si předvedli volby nanečisto. Po ne moc vydatném obědě a poledním klidu to všechno začalo. Před samotnou volbou byl prostor na přednesení všelijakých zpráv a připomínek. Jako první pozdravila odstupující předsedkyně SdJ – Ndb. Opf. – Marlene Lenczyk všechny přítomné, přednesla zprávu o působnosti a aktivitách organizace v minulém volebním období a zhodnotila svojí práci a práci ostatních členů představenstva. Následovala

zpráva pokladníka o vyúčtování proběhlých akcí, dále zprávy zástupkyně organizace SdJ – Bayern (s polem působnosti v celém Bavorsku) : Iris Wild a zástupce představenstva organizace SdJ Bund Berndharda Goldhammera, a následovná diskuze o předchozích příspěvcích. Po krátké diskuzi a pauze následoval námi všemi očekávaný projev předsedy Sojky Poldíka Černého. Jak již jsem již na úvodu zmínil, v minulých dvou letech se vztahy mezi naší a německou organizací poněkud přiosvětili. Proto bylo potřeba připravit si takový projev, který výstižně zhodnotí naše společné akce pořádané v uplynulých dvou letech a který obsahuje konkrétní vytyčení všech pozitivních a negativních bodů a skutečností, které jsme v naší spolupráci zaznamenali. Otevřenost mezi našimi dvěma organizacemi je velice důležitá a myslím si, že díky projevu našeho předsedy jsme si všechny věci navzájem vyřekli a tím pomohli vyjasnit naše dosavadní problémy. V konci projevu byl vyřčen apel na všechny členy, převážně na tu mladší část, aby si dobře rozmysleli, koho budou volit, protože funkce radního (přísedícího) je přeci jenom na další dva roky, a protože působení v představenstvu s sebou přináší hodně zodpovědnosti a tvrdé práce, by nebylo vhodné zvolit si některého nekompetentního člověka, který svojí funkci bude zneužívat k všelijakým nekalým věcem.

Poté přišlo na volbu samotnou. My všichni jsme byli napjatí, jak to dopadne a tajně jsme doufali, že vyhrají naši favorité. Nakonec to všechno dopadlo dobře a my všichni jsme byli plní radosti.

Volby do představenstva naší partnerské organizace SdJ – Ndb./Opf. dopadli následovně

Předsedkyně : *Anne Abel*

Místopředsedové : *Sebastian Rolof; Bernhard Goldhammer*

Pokladník : *Lena Abel*

Zástupce pokladníka : *Günther Prokisch*

Přísedící : *Alexander Schwager; Marina Andreas; Christian Ziereis; Merle von Horstein*

Následovala poměrně vydatná večeře – řízek (veliký jako veliký řízek – pozn. autora) s pomfrity. Po večeři členové SdJ měli svojí Wahlparty dole ve sklepě, ale my jsme vydali společně s našimi kamarády Bertlem a Manym projednávat záležitosti, týkající se česko-německých vztahů do místní Wintergarten. V neděli, po opravdu chudé a vůbec ne chutné snídani jsme se vydali do svých domovů. V ten den jsem ulehal do postele s pocitem, že se naše výprava do Německa velice vydařila, a že Sojka obstojně hájila své barvy v zahraničí.

Mějte se
nej,

Petr Špigý

24 hodin Passau

Cílem naší cesty do německého Passau byl hotel Holliday Inn, kde se o listopadovém víkendu konal sraz asi sto padesáti představitelů různých skupin, organizací a institucí, které mají co dočinění s česko-

německou tématikou. Byli pozváni a příjezd přislíbili někteří poslanci evropského parlamentu, jeden bavorský ministr, nespočet starostů českých i německých měst, duchovních představitelů nebo prostě lidí, kteří něco znamenají na poli česko-německých mezinárodních vztahů.

Naši partneři z SdJ pozvali ze Sojky dva delegáty, aby s nimi předvedli asi dvaceti minutovou přednášku o naší společné práci, táborech, setkáních, sympoziu a jak to vlastně u nás chodí. To si Sojka nemohla nechat ujít a vyslala tam mě a Michiho. Začátek byl v sobotu dopoledne v kongresovém sále již výše zmíněného hotelu. Z Karlových Varů je to ještě hezký kus cesty. A tak jsme vyrazili už v půl páté ráno, z našich vyhrátých kutlochů do sychravého rána vstříc novým dobrodružstvím. Trasa Karlovy Vary-Plzeň-Železná Ruda-Passau se nám zdála nejvhodnější. Po cestě nás doprovázela mlha hustá tak, že by se dala krájet, ale když se za úsvitu začala zvedat, projížděli jsme právě Šumavou a to vám byla krása.

Alexe, který tam byl za německou stranu, jsme potkali už v půl desáté před hotelem a společně jsme se odebrali na pomoc našim německým kamarádům Günterovi, Aniče, Iris, Konny a Robertovi připravit náš presentační stánek. Naaranžovali jsme nástěnky, připravili letáky, projektor a notebook. Na zdi Michi promítal presentaci naší společné práce, fotky a průvodní texty. Vždy když náš koutek Sojka-SdJ někoho zaujal, zastavil se u nás a my jsme pak ochotně odpovídali na otázky, povyprávěli si, vyslechli si někdy moc zajímavá vyprávění, protože spousta lidí si pamatovala ještě válku a vše to špatné co k ní patří. Takže původních 20 minut se natáhlo na devět hodin.

Reakce na naší práci byla vesměs kladná a náš pestrý stánek působil- podle mého názoru- jako malé oživení mezi všemi těmi dříve narozenými delegáty, oblečenými do šedivých sak, kteří stále jen probírali možnosti navazování nové spolupráce na různých politických úrovních, jak komunální tak i státní, partnerství institucí, atd. Takto to probíhalo celou sobotu až do sedmi do večera. Pak jsme si jako správní stánkaři zašli na pizzu a parádně si spolu poklábosili do pozdních nočních hodin.

V neděli ráno v sedm budíček, snídaně a pak jsme šli na mši do největšího kostela na světě, který je přímo v Pasově. Všichni delegáti tam byli pozváni a takovou věc jsme si nemohli nechat ujít. Opravdu úžasná stavba, mistrovství štukatérského řemesla. Ale to nic není proti tomu, když se rozezná největší varhany světa, které mají asi třicet dva tisíc píšťal. Úplně jsme sebou s Michim trhli a podívali se nechápavě na sebe. Parádní zvuk.

No a pak, protože jsme to měli z naší skupiny nejdál domů, kolem desáté ráno jsme vyrazili zpátky směr Plzeň.

Na závěr mohu říci, že úkol reprezentovat Sojku a ukázat naši práci v dobrém slova smyslu se nám podařilo, a dvacet čtyři hodin strávených v Pasově bereme jako dobrou zkušenost a poznávací výlet.

SOJCE třikrát zdar!

Tomík

Zápisy z rady občanského sdružení SOJKA – spolek mladých

Místo konání: Čelákovice

Datum: 18. 10. 2003

Přítomní radní: Leopold Černý, Magdaléna Müllerová, Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Monika Ženíšková, Veronika Linková, David Andrlé

Nepřítomní: 0

Přítomní přísedící: Kristina Klapalová, Tereza Pražská, František Tykal, Zuzka Koslerová, Jan Pavlíček, Pavel Bobek

Témata: ples v Čelákovících – debata nad místem pořádání, propagační materiály pro rok 2004, Zobák Dokořán, personální obsazení akcí v roce 2004

Místo konání: Brno

Datum: 29. 11. 2003

Přítomní radní: Leopold Černý, Magdaléna Müllerová, Lukáš Kadleček, Petr Špičan, Veronika Linková, Tomáš Pavlíček, David Andrlé, Michal Janoš, Monika Ženíšková

Nepřítomní: 0

Přítomní přísedící: 0

Témata: ples – rozdělení funkcí, finanční pojednání pokladníka, internetové stránky, debata nad průběhem všech podzimních akcí v BRD

V dnešním zobáku zaznamenáváme hned dva návraty do nedávné minulosti – cca dva roky zpátky.. Jistě si dobře pomatujete na staré dobré rubriky „Humor ála Sojka“ a snad nejpopulárnější rubriku všech dob „Sojtěž!!“ Humornou historku ze života pro vás sepsala Móňa, hravá a hlavně soutěživá bude opět Verča..

Není nutno, aby bylo příliš veselo..

Tak tedy. Stalo se to ještě když jsem byla na studijním pobytu ve městě Chemnitz. To je jedno město v Sasku kousek od Krušnohoří. Tam v horách je to fajn, zvláště v zimě. Celníci se tam projíždějícím autům smějou „že my dole ve městě tolik sněhu neznáme, co?“, zkrátka se z toho sněhu v těch svých kukačkách tak radujou, že pomalu ani nekontrolují. Pobyt byl fajn, zažili jsme s mými kolegy z plzeňské university leccos. Saská němčina se mi tedy nelíbí, hodně šišlají, ba dokonce si šlapou na jazyk, ale tak to vidím já. Nu a to se již dostáváme k jednomu z posledních dní mého pobytu v Chemnitz (to je fofr, co?). A to znamenalo

stěhování. V mém případě stěhování národů. Nejsem totiž žádný troškař a po půl roce pobytu mimo domov se mé osobní věci skoro kompletně přesunuly za německou hranici. Došlo tedy na první fázi stěhování. Přesun měl probíhat v bílé Škodě favorit, celkem staršího vydání. Dopravní prostředek to byl dosud celkem spolehlivý. Jen při jeho užívání často padaly stran slečny řidičky slova jako opatrně, pomalu, šetrně, nevím, co se možná stane.

Tak jsme si tedy domluvili dobu odjezdu v brzkou ranní, dá se říci ještě noční, půl šestou hodinu. Odjíždět se mělo od kolejí, kde bydleli tři pasažéři. Sličné děvy, které se neumějí uskromnit a mají s sebou milión cerepetiček a momentálně je potřebovaly přesunout do Plzně, Chrástu a Písku. Ráno začalo nepředloženým zaspáním jedné z nás, přiznávám se, já to

s ní

nebyla. Bohužel, ale zaspavší Eva se zamkla v pokoji a jevila se naprsto nedobytnou, usnula totiž opravdu spánkem spravedlivým. Po několikerém naléhání se nám podařilo ji vzbudit a přesunout i její neskromnou bagáž na parkoviště. Tam už byla připravená Petra, rozespalá řidička. Zastihly jsme jí právě vylézat z kufru, se slovy - „dvee sou zamzýý“. Znamenalo to dveře jsou zamrzlý, ona byla také zamrzlá, tak z ní vypadlo toto. Zima byla opravdu slušná, přeci jenom únor bílý. Petra se ještě zběžně podívala pod kapotu a utahovala nějaké šroubky. Dva šroubky jí vypadly někam pod auto, tak jsem lezla pod autem a hledala je. Když jsme je našly, začaly jsme rovněž nakládat svá zavazadla kam se dalo. Auto se po chvíli jevilo úplně narvaným. Jenomže jsme si

neuvědomily, v té rozespalosti a zmrzlosti, že dveře jsou vlastně zamrzlý a že asi nebylo zrovna moudrý naplnit prostor kufru až po okraj, při čemž to byl jediný možný „vlez“ do auta. Tak jsme z pola auto zase vyprázdnily a našly si do jeho útrob. To už jsme necítily nic, páč jsme byly opravdu ve chvíli zmrzlé. Zavazadla jsme opět neustálým přelézáním ze zadního sedadla kufrem ven nacpaly do auta. Tak to bychom měli. Všude, pod nohama, na klíně jsme měli nějaké věci. Řidička Petra byla „zašprajcnutá“ na svém sedadle a už neměla možnost z auta vyjít. Úspěšně jsme rozehrály motor a neříkám, že hned, ale přeci jenom, jsme pomalu odjely na místo druhé, kde jsme měly nabírat dalšího pasažéra. Petra jsme upozornily, že pojedete se třema dívčínama, to znamená, ať si rozhodně nebere moc věcí. Přijely jsme na místo určení a Petr nikde. My jsme ovšem netušily, v jakém bytě v tom domě bydlí, a venku, jak jsme si domluvili, nečekal. Tak jsme – radostně, že se trochu zahřejeme – vyndaly opět polovinu zavazadel, vyskákaly z auta, kromě Petry, která nemohla, a šly pobíhat po určeném domě a ptát se v bytech na jméno našeho kolegy. Nakonec se objevil sám. S obrovskou taškou a obrovskou krabicí. To jsme se pousmály a řekly si: „aha, tak teďka to bude zajímavý“. Nalezli jsme do auta a začali si podávat věci. Úspěšně jsme se do auta „napasovali“ a byli připraveni konečně vyjet. To už jsme měli hodinu a půl zpoždění. Tu náhle, neříkám, že úplně nečekaně, chcípl motor (ona totiž Petra jen tak v žertu občas při našich společných cestách prohodila, že možná vypadne baterie). Otázkou bylo, co teď. Po chvilce mlčení a dumání jsme navrhli, že nás musí zachránit nějaký řidič z parkoviště a vypůjčit nám startovací kabely. Ale v tuto ranní hodinu na parkovišti ještě nebo už nikdo nebyl. Nakonec jsme odchytili dva řidiče, kteří se tu objevili, ale bohužel nám nepomohli. Také jsme zjistili, že stojíme na výjezdové cestě, mysleli jsme, že tu budem jen na skok, tak jsme neparkovali. To už jsme měli auto dávno zase zpola vyložené a odtlačili jsme ho do ústraní. Po chvíli se kolem nás začali pohybovat dva muži. Začali se starat, co se stalo, a snažili se nám pomoci tím, že nám lili nějakou nemrznoucí tekutinu do zámků. Marně jsme se snažili vysvětlit, že zmrzlé jsou dveře samotné a né zámky a že zásadní problém je s naší baterií. Pak si náhle Petr vzpomněl, že nedaleko odsud je autodílna a vyrazil směrem k ní, mezitím.. už bylo na čase.. se nám

podářilo vylomcovat jedny zadní dveře a naložili jsme tedy vyloženou bagáž. Zanedlouho dorazil Petr v autě s mladým veselým automechanikem, jehož úsměv říkal „já vás zachráním“. A taky jo. Připojil startovací kabely a auto po chvilce nastartovalo. Oddechli jsme si a mladík odjel. Již jsme vyjžděli a tu náhle motor zase chcipl. No nic nového pod sluncem. Tak znova. Petr šel do autodílny, přijel s mladíkem, auto se nastartovalo. Tentokrát se vydařilo. Po desetiminutovém čekání u vjezdu na hlavní, kde už byl hojný ranní provoz, se nám vydařilo vjet na silnici. Jízdou krokem v naprosto zacpaném provozu, čemuž jsme se původně brzkým výjezdem snažili vyhnout, jsme se odšourali k hraničnímu přechodu. Po promrzlé silnici a v mrazem zahaleném prostředí, které nás nutilo stejně jet pomalu. Stavovali jsme se na kávu, protože jsme se potřebovali nutně ohřát, v autě jsme totiž kvůli baterii nemohli topit. Motor jsme se netroufli vypnout, to tedy ne. Za českou hranicí, to už jsme byli dávno v horách, jsme vjeli do husté mlhy, což bylo fajn, nic jsme neviděli. Když mlha pominula, zjistili jsme, že všude je plno sněhu, všechny značky byly zasypané sněhem, ani „chomutovské holky“ nepostávaly u silnic, takže jsme ztráceli poslední orientační body. V Čechách jsme si dali opět pauzu. Spěchat už nebylo kam, vždyť jsem měli už čtyřhodinový skluz a všem už ujely vlaky z Plzně. To už jsme motor nešetřili, zapli jsme topení i rádio, ze kterého se linul hlas Káji Gotta a jeho písně Kdepak ty ptáčku hnízdo máš. Zmrzlí a nevyspalí jsme si říkali, no co, když to znova chciplne, tak je to jedno, alespoň jsme v Čechách a bezpečně se domluvíme a dovoláme. Nakonec jsme opravdu domů dorazili, telefonicky jsme se ještě navzájem zkontrolovali, jestli jsou opravdu všichni v pořádku doma. Můžu říci, že od té doby nás na cestách asi moc věcí nepřekvapí. Ale nakonec, byl to zážitek.

Móňa

Máme tady vyhodnocení naší sojtěže, jste napjatí? Pořádně napjatí? Nešlo vybrat jeden dopis, musela jsem vylosovat ze všech možných příšlých dopisů. Je náhoda, že los padl na: **Ladislavu Béřešovou** z Boru u Tachova. A ta vyhrává Vánoční překvapení:-)

A dnešní otázka zní: kolik let dohromady mají členové rady Sojky k 25. 12. 2003 (je jich celkem 9; Internet na www.sojka.cz)

Otázka je záludná, ale snad zvládnete odpovědět a vyhrajete něco pěkného od Sojky.

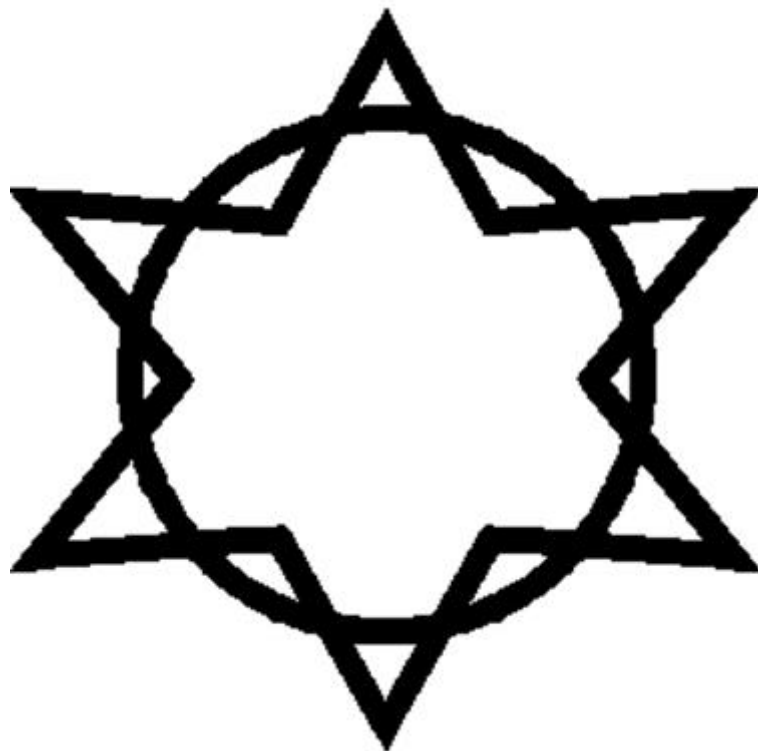
A na závěr bych Vám všem sojčátkům chtěla popřát krásné Vánoce plné pohádek a jídla, taky hodně salátu (bez salmonely), kapříků - ňaminky, cukroví, ... Silvouška bouřlivého a šťastný vstup do nového roku 2004.

Pusinku všem posílám
a na čelíčka Vás líbám.

Veruška Beruška

Konec, je to smutné, ale je to tak. Krásné Vánoce, i když nejsou moc bílé, doufejme, že byl k vám Ježíšek letos opravdu štědrý, pokud jste zase dostali samé ponožky, tak nezapomejte, prostě fusekle se taky šiknou :-) Šťastný nový rok, prožijte spoustu pěkných chviliek a nezapomeňte se s námi podělit o ty nevtipnější momenty :-)

Loučí se s vámi za redakční radu Madleska bez leska.

Špigihovo kutilský koutek

Dobry den, ahoj a nazdau !

Ano, je to tak. Už je to tu zas. Jsem tu já a vámi oblíbený kutilský koutek nejen pro kutily. Každý z vás si po tomto zjištění zajisté pomyslí : „ Jak je možné, že existuje kutilský koutek, který je určený nejen pro kutily ?? Je to vůbec možné ??, . Nu, a na tuto otázku mám samo sebou v klobouku připravenou bleskurychlou odpověď. která zní : „ANO, je !“ Není to báječné ? Já osobně si myslím, že ano. No nic, konec legrace a vzhůru do práce ! Už jste poznali, moji milí a věrní čtenáři, co jsem si pro vás tentokrát vlastně připravil ? Někdo již možná tuší, ale pro těm pomalejším to samozřejmě hned prozradím. V tomto momentu se vám totiž naskytla jedinečná a neopakovatelná možnost vystříhnutí a slepení nového, praktického Sojkalíšku na tužky !!! No, není to úchvatné ? Je, že ?

Na nápad, vytvořit pro vás Sojkalíšek mě dovedl rozhovor s Lukášem Kadlečkem, který mi jednoho dne povídá : „Milý Petře, musím se ti svěřit. Mám totiž jeden veliký problém. Jelikož studuji na „strojárně“, musím často rýsovat, to je jasné, že ano. K rýsování potřebuji samozřejmě psací potřeby. No, a můj největší problém je, že se mi mé tužky na rýsování vždy někam skutálí a já je pak nemohu najít a nestihnu kvůli tomu dokončit zadanou práci. Petře, prosím tě, porad' mi. Jsem zoufalý a nevím co si počít...“ Když jsem Lukáše vyslechl, bylo mi vše jasné. Hned jsem sedl k mému rýsovacímu stolu a po pár hodinách tvrdé práce vznikl již tolikrát zmiňovaný a opěvovaný Sojkalíšek. Srdceryvný příběh, že ? Je dobře, že skončil tak šťastně. Ale teď již opravdu k samotnému zhotovení Sojkalíšku...

V následujících řádcích se dozvíte, jak správně vystříhnout, zohýbat a slepit dnešní Pěťovu báječnou a nenapodobitelnou vystřihovánku.

- Bod č.1 : vytvořte si na svém stole prostor na kutění.

- Bod č.2 : vystříhnete obě dvě části sojkalíšku (vrchní část – obdélníček s logem Sojky – vystříhnete asi o 1 cm delší. To proto, abyste ji dobře slepili dohromady... Doufám že to chápete. Kdo ne, tak mi prosím napište mail, já vám to vysvětlím.)
- Bod č.3 : pauza na kávu
- Bod č.4 : podlepte obě dvě části sojkalíšku a znovu vystříhnete. Tím získáte větší tvrdost a odolnost konečného výrobku
- Bod č.5 : Na spodní části (kolečko s hvězdičkou) zohýbejte rohy směrem nahoru
- Bod č.6 : Slepte první a druhou část dohromady
- Bod č.7 : Vložte tužky do vašeho nového, báječného Sojkalíšku, a radujte se !!!

Mnoho úspěchů s domácím kutěním přeje Špigy.

